

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/208/2016
Identifikačné číslo spisu:	7210220456
Dátum vydania rozhodnutia:	19.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7210220456.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne B. W., bývajúcej v W., zastúpenej JUDr. Martou Šuvadovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Floriánska č. 16, proti žalovanému Y. X., bývajúcemu v W., zastúpenému JUDr. Mikulášom Buzgóom, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 20, o vylúčenie vecí z exekúcie, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17 C 122/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 17. marca 2016 sp. zn. 2 Co 925/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. októbra 2011 č.k. 17 C 122/2010-100 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala vylúčenia hnuteľných vecí z exekúcie. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach (aj len „odvolací súd“) tento rozsudok zrušil uznesením z 13. februára 2013 sp. zn. 2 Co 375/2011 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2. Okresný súd Košice II rozsudkom z 2. júna 2014 č.k. 17 C 122/2010-168 v spojení s opravným uznesením tohto súdu z 9. septembra 2014 č.k. 17 C 122/2010-197 vylúčil z exekúcie vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Dušanom Sopkom pod č.k. Ex 70/2010, 35 Er 532/2010 „1 ks LCD televízny prijímač Samsung LE 32R 84B®, model: BP 32EO+DO, 4 ks sedacej súpravy, čierna koža 3+2+1+1 a 1 ks konferenčný stolík rám kovový sivý s mliečnym sklom“ (ďalej len „sporné veci“). Rozhodol tiež o trovách konania. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal preukázané, že v predmetnom exekučnom konaní sa na návrh žalovaného (v procesnom postavení oprávneného) vedie voči otcovi žalobkyne (v procesnom postavení povinného) exekúcia aj na sporné veci vo vlastníctve žalobkyne. So zreteľom na to sa žalobkyňa opodstatnene domáha, aby tieto veci boli vylúčené z prebiehajúcej exekúcie. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie.

3. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 17. marca 2016 sp. zn. 2 Co 925/2014 napadnutý rozsudok potvrdil vo výroku vo veci samej ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a zrušil vo výroku o trovách konania. Na odôvodnenie potvrdzujúceho výroku uviedol, že súd prvej inštancie správne vychádzal zo zásady vyjadrenej v § 55 Exekučného poriadku, v zmysle ktorej sa môže oprávnený v exekučnom konaní uspokojiť iba z majetku povinného. V danom prípade bol v exekučnom konaní vykonaný súpis vecí, ktorý sa týka aj hnutelností vo vlastníctve tretej osoby (žalobkyne), preto súd prvej inštancie správne rozhodol o ich vylúčení z exekúcie. Pokiaľ sa žalovaný nazdával, že pri nadobudnutí sporných vecí išlo o konanie, ktorým chce dlžník sťažiť veriteľovi možnosť dosiahnuť uspokojenie pohľadávky tým, že sa zbavuje svojho majetku, mal podať odporovaciu žalobu; žalovaný tak ale nepostupoval. Zrušujúci výrok rozsudku odôvodnil odvolací súd nesprávnosťou prvoinštančného rozhodnutia o trovách konania.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázal na to, že súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel v skoršom rozhodnutí k záveru, že žaloba je nedôvodná, a preto ju zamietol. Na základe záväzného právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v uznesení, ktorým bol zrušený tento (skorší) rozsudok, súd prvej inštancie viedol dokazovanie podľa usmernenia odvolacieho súdu, a preto rozhodol úplne inak - žalobe vyhovel. Odvolací súd potom jeho rozsudok potvrdil, žalovaný sa ale o nových dôvodoch rozhodnutia, na ktorých spočíva neskorší rozsudok odvolacieho súdu, nemal možnosť včas dozvedieť. V dôsledku zmeneného prístupu k dokazovaniu nedokazovala žalobkyňa, že je vlastníčka sporných vecí, ale bolo na žalovanom, aby dokazoval, že žalobkyňa nevlastní sporné veci. Týmto postupom súdov bola žalovanému odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a bolo obmedzené jeho právo na prístup k súdu. Napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnych záveroch aj v otázke možnosti žalobkyne nadobudnúť sporné veci (v súvislosti s tým poukázal na jej vek v čase ich údajného nadobudnutia, charakteristické znaky sporných vecí a ich účelové určenie, ako aj preukázané konanie otca žalobkyne smerujúce „k zbavovaniu sa vecí“). Pokiaľ odvolací súd označil odporovaciu žalobu v zmysle § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka za účinný prostriedok ochrany práv veriteľa, ktorý mal žalovaný v danej veci zvoliť, dovolateľ s ním nesúhlasil a podal svoje vysvetlenie, prečo túto žalobu nemohol z objektívnych dôvodov podať. So zreteľom na vyššie uvedené žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že podľa § 238 O.s.p. nie je dovolanie procesne prípustné. Postupom súdov, ktorý namietal žalovaný, nedošlo k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolanie žiadala odmietnuť.

6. Dovolanie bolo podané 24. mája 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolať ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a v možnosti uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

8.1. Dovolaná podaná do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého

dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

8.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

9. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 8.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

10. Najvyšší súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10.1. Do uvedeného dňa bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon výslovne pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

10.2. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

10.3. Žalovaný dovolaním napadol taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky rozsudkov, proti ktorým bolo dovolanie prípustné podľa § 238 O.s.p.

11. V danom prípade by preto dovolanie žalovaného vyvolalo ním sledovaný procesný účinok iba vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v ustanovení § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.

12.1. Dovolateľ nenamietal existenciu procesných väd konania uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

12.2. Žalovaný tvrdí, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

12.3. Najvyšší súd už v minulosti opakovane zdôraznil, že pre záver o existencii procesnej vady konania uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. (teda aj vady uvedenej v písmene f/) nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim bolo výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo

30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

13. Podľa názoru žalovaného mu bola odňatá možnosť realizovať jeho procesné oprávnenia tým, že pri neskoršom rozhodovaní v porovnaní so skorším rozhodovaním sa inak pristupovalo k riešeniu otázky, koho zaťažuje dôkazné bremeno.

13.1. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týka povinnosť strany tvrdiť a označiť dôkazy na preukázanie tvrdení, je vždy daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Táto norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané) a aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno.

13.2. Procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. nemohla založiť žalovaný tvrdená okolnosť, že súd svoje rozhodnutie založil na nesprávnom závere o unesení alebo neunesení dôkazného bremena preto, lebo sa riadil nesprávnym názorom na to, ktorú zo strán v danej procesnej situácii zaťažovalo dôkazné bremeno (viď obdobne tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 294/2012).

14. Žalovaný v dovolaní namietol, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol v porovnaní so skorším rozhodnutím zmenený právny náhľad na danú vec.

14.1. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom pod R 125/1999 uviedol, že odňatie možnosti konať pred súdom nemožno spájať s faktickou meritornou rozhodovacou činnosťou súdu. „Postupom súdu“ je len jeho faktická (ne)činnosť, teda procedúra pojednania veci (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 90/2012, 91/2012), ktorá predchádza vydaniu konečného rozhodnutia. Postupom súdu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. sa teda môže rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodovací akt súdu.

14.2. Je zrejmé, že predmetná dovolacia námietka sa netýka procesného postupu súdu v konaní, ale riešenia právnych otázok významných pre právne posúdenie veci. Právnym posúdením veci sa ale nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

14.3. Vo vecnej väzbe na podstatu tejto argumentácie žalovaného najvyšší súd pripomína judikát R 68/1971, v zmysle ktorého „Občiansky súdny poriadok nemá ustanovenie, ktoré by vyslovovalo viazanosť súdu, ktorý pôvodný právny názor vyslovil, ak sa vec v dôsledku opravného prostriedku podanému proti ďalšiemu rozhodnutiu znovu stane predmetom opravného konania“. V dovolateľom namietanej skutočnosti nemožno teda vidieť pochybenie odvolacieho súdu. Zo žiadneho ustanovenia O.s.p. v znení do 30. júna 2016 nevyplyvalo, že by odvolací súd nemohol svoj skorší právny názor zmeniť v neskoršom odvolacom konaní, a to napríklad z dôvodu zmeny rozhodujúcich skutkových okolností alebo zmeny náhľadu na určitú právnu otázku (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 5/1997, 2 Cdo 78/2005, 3 Cdo 114/2011, 3 Cdo 58/2012, 5 Cdo 117/2014, 7 Cdo 90/2013).

14.4. Vzhľadom na uvedené považuje dovolací súd túto námietku za neopodstatnenú.

15. Formulácie zvolené v dovolaní pripúšťajú možnosť, že žalovaný vytýka odvolaciemu súdu „prekvapivosť“ jeho rozhodnutia.

15.1. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktoré je z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené na iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom účastník konania v danej procesnej situácii nemohol jeho rozhodnutie predvídať a nemal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (viď napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 102/2008 a 5 Cdo 46/2011).

15.2. V danom prípade ale (v poradí druhé) rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k (v poradí druhému) rozhodnutiu súdu prvej inštancie nevzníeva ani prekvapujúco, ani nečakane. Žalobkyňa už v čase pred vydaním skoršieho (v poradí prvého) rozhodnutia súdu prvej inštancie namietala, že súpis sa uskutočnil v jej byte a je logické, že v ňom umiestnené sporné veci sú (rovnako ako byt) predmetom jej vlastníctva (viď jej výpoveď na č.l. 48 a 49 spisu). Obsahovo rovnakú argumentáciu použila aj v odvolaní (č.l. 111 spisu), ku ktorému sa žalovaný písomne vyjadril (č.l. 116 spisu). Žalovaný teda poznal skutkovú a právnu argumentáciu žalobkyne a vedel, ktoré otázky tým nastoľuje; mal preto možnosť predvídať aj rámec rozhodovania odvolacieho súdu. Vzhľadom na priebeh a výsledky konania

na súde prvej inštancie musel žalovaný očakávať, že odvolací súd bude v odvolacom konaní posudzovať a skúmať to, čo napokon odvolací súd aj skutočne posúdil a preskúmal. Odvolací súd v skoršom (zrušujúcom) rozhodnutí poukázal na skutočnosť, ktorá je podľa neho významná z hľadiska dôkazného bremena a daná tým, že súpis vecí sa uskutočnil v byte vo vlastníctve toho, kto v exekučnom konaní nebol v procesnom postavení povinného. Z toho odvolací súd vyvodil záver, že dôkazné bremeno zaťažuje žalovaného a je na ňom, aby preukázal, že žalobkyňa nie je vlastníčkou sporných vecí. Na tom zotrval odvolací súd aj v neskoršom (potvrdzujúcom) rozhodnutí. Vzhľadom na právne závery vyjadrené odvolacím súdom v skoršom rozhodnutí (na ktorých zotrval aj neskôr) mal žalovaný možnosť predvídať nielen okruh otázok riešených odvolacím súdom, ale aj jeho konečné rozhodnutie. Odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na takom ustanovení, ktoré by pred ním neaplikoval súd prvej inštancie. Žalovaný mal vytvorený dostatočný procesný priestor na to, aby odvolaciemu súdu argumentačne protirečil a uplatňoval svoje procesné oprávnenia.

15.3. Z uvedených dôvodov považuje dovolací súd za neopodstatnenú aj túto námietku dovolateľa.

16. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo do 30. júna 2016 ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, prípadné nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012. Dodáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

17. Naostatok je potrebné uviesť, že prípustnosť dovolania do 30. júna 2016 nezakladala ani okolnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch.

17.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie vecí bolo do 30. júna 2016 považované za relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktorý ale mohol byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní.

17.2. Samo nesprávne právne posúdenie vecí ale prípustnosť dovolania nezakladalo. (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by podľa § 238 O.s.p. zakladal prípustnosť dovolania.

17.3. Aj podľa názoru ústavného súdu nesprávne právne posúdenie vecí nezakladalo vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď IV. ÚS 196/2014).

18. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že žalovaným podané dovolanie nevyvolalo účinok, ktorý by umožnil uskutočniť meritórny prieskum napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.